

gevloerd

in deze kamer
schuiven de muren op je af
ze drijven je in de hoek
zetten de lichten op je
zeggen dat je moet gaan slapen
jij hoort in alles dreiging, spot
maar niemand lacht hier

en waar ik sta vervaagt
wat ik waak en droom
ik wankel, jank
probeer overeind te blijven
maar word ook gevloerd in de nacht
ik kruip door dezelfde gangen
lijd wat jij moet lijden

leven

vertrekhal

door het glas dat de reizigers
scheidt van de blijvers
zwaaien wij achteromkijkend
naar hun kleine silhouetten
hun ogen zijn wazig
de gangen nog steeds onwennig
te veel licht en lucht
na het oude huis met de vitrage
dan schuifelen zij terug
en zweven wij zwijgend
naar een andere wereld

touwtjesland

alle deuren lijken op elkaar
letters zwemmen naar andere woorden
datum en tijd zijn op de loop
sneller dan je bij kunt sloffen.

gesprekken stokken want de taal
gaat zomaar een andere kant op
en in de beelden vallen gaten
om op te vullen met dromen.

je moet aan touwtjes trekken
dan gaan er lichtjes aan
maar soms zijn alle touwtjes
ineens naar touwtjesland.

onvermoed

zoals men kan dromen van een huis
met smalle trapopgang
oude vloerkleden, kleine keuken
waarvan de zolder onvermoed weids
meer dan een blok beslaat
zo droomde ik dat
na de openschuivende deuren
de vierkante lichte gangen
zich oneindig vertakten
naar steeds weer nieuwe plekken
om toe te voegen aan je collectie
om nooit meer te vergeten
iedere dag een nieuwe verrassing
waar zou de deur zitten vandaag
hoe zou hij opengaan
en wat zit erachter?

verjaardag

een gedicht voor ieder jaar
maar ik wilde eigenlijk
een gedicht voor iedere vrouw
een boek voor iedere vrouw
altijd maar opdragen aan
maar nu is het anders
niemand kan het helpen
die dromen waarin
de korthals vijftien langsrijdt
de postbode in het rood
gedichten zoeken zelf wel hun weg
laatste nieuws
laatste wijziging
een gedicht voor iedere dag
met pen op vergeeld papier
het stof eraf geblazen
van meer dan veertig jaar
een gedicht voor ver

wisselend bewolkt

naar stad getuft
en terug, daartussen
bedrukt papier uitgewisseld
gekeken naar de lucht
gezicht naar de zon gekeerd
genoten van weer
wisselend bewolkt
hoofd niet geheel op orde
weg naar huis suboptimaal
boodschappenlijstje kwijt
planning in de war
dat krijg je met zulke dagen
met zulk personeel

blijf je?

blijf je
ondanks alles
de praktische bezwaren
het tekort aan bloemen
en prijzende woorden
voor jouw ongeëvenaarde aanwezigheid
mijn niet-zien
en daverende zevenmijlslarzen
het ontbreken van reuk
en smaak
het simplisme van mijn muziek
de vederlichtheid van mijn gedichten
van één zin
die maar niet ophouden wil
zich eindeloos voortsleept
zijn eigen draad kwijtraakt?

westerduyn

we hebben ze naar westerduyn gebracht
westerduyn vol schilderachtig schoon
waar ieder uur de bus stopt
bij mooi weer op het glasterras
zitten ze met de anderen
mevrouw de w die steeds naar huis wil
(‘nee mevrouw, u woont nu hier’)
de heer van den b
die altijd helpt met de boodschappen
mevrouw k die zo doof wordt
en het toilet niet meer kan vinden
als natasja nog eens rondgaat
met thee en koekjes
zegt meneer van den b
‘je bent een schat van een meid’
(‘klopt’, antwoordt zij als altijd)
we hebben ze naar westerduyn gebracht
westerduyn vol schilderachtig schoon
waar ze leven in de wereld
zonder hypotheke en pinpassen
waarnaar ik soms zo verlang

genoeg gewacht

laat mij niet meer helder zijn
maar verzinken in troebel dromen.

laat mij zwemmen in de oceaan
zonder dat eeuwige speuren naar land.

neem mijn stem van me af
als ik wil klagen.

zaag de poten onder mij weg,
ontruk de zin aan mijn bestaan.

laat mij toch niet verder zweven
maar eindelijk, eindelijk neerstorten.

handomdraai

over zonnige wegen zoef ik
ongebonden, maar ineens
vlij jij je hoofd tegen me aan;

ga ik slapen, lig je naast me
straalt je warme lijf vlakbij
voel ik je adem op mijn gezicht.

we liggen als soezende poezen
bij elkaar, en spinnen
onze dromen tot één draad.

over zonnige wegen zoef ik
maar de wereld kan veranderen
in één handomdraai.

moed

ik koop eens een boek
van iemand die op jou lijkt
maak een afspraakje
met iemand die me doet denken
aan jou, maar dit alles
is ontoereikend

de wond moet openbreken
ik moet rafellappen scheuren
uit mijn woeste ochtend
niet meer uithuilen op schouders
maar de deur in het slot trekken
en moed tonen

moed is doen
wat je niet kunt overzien
de brief niet verscheuren
je woorden niet inslikken
je verstand niet gebruiken
er niet nog een nachtje over slapen

gedachteschilfers

je staat en staart verbijsterd
naar je grotesk vervormde beeld,
het voorwerp in je hand
is schijnbaar functieloos
en vreemd ben je, vervuld van
gedachteschilfers die je
onmogelijk kunt plaatsen,
traag zijn je handen, ongehoorzaam
deuren, altijd ergens anders
dan je denkt. wat houdt je hier?
wat houdt je bij elkaar?

genade

na de grauwsluiers
van dagen aanhoudende regen
werd het koud en helder
het verdriet droogde op
om vergeefsheid bodemloze putten
de lucht werd blauw
met wolkenstrepen wit
boven strakke landerijen
de geest waaide schoon
mild licht achter boomstaketsels
verzachtte eindelijk mijn trekken

treinillusie

in een volle trein
opeens de zekerheid
dit is geen trein
dit is een verzameling materialen
plastic glas metaal
die ieder ogenblik uiteen kan vallen
paniek maar
iedereen blijft geloven in de illusie
telefoneren praten lezen
ik ben de enige die het ziet
maar ik kan niemand bereiken
er zit iets tussen de wereld
en mij mijn ogen tranen
mijn adem stukt
ik zie mezelf zitten

underground

bovengronds roept zoveel
de zon de aarde de liefde
sprankelen glimmertjes
op natte weilanden
kaatst het licht op schapen
werpen bomen scheve schaduwen
over kaarsrechte wegen
zeilen rorschachwolken

wat zoek ik dan toch
op deze schemerige plek
waar nooit iemand zegt
ik hou van je?

reprise

vannacht liep ik weer eens
langs dat glinsterende ven
in die zomer – ik zocht iets,
misschien een plant, of een vlinder.

verbeten trachtte ik als altijd
verder te kijken dan ik kon zien
harder te lopen dan nodig
me beter voor te doen dan ik was.

er was geen gisteren, geen morgen
en ik was jong en heldhaftig
want alles klopte, iedereen was er
en het leven lachte me toe.

het nu

geliefde!, hoewel ik je ontbreken
in deze uren respecteer, zoals ik
alles van jou respecteer, wil ik toch

niet nalaten naar voren te brengen
dat ik bedroefd ben, om redenen die
te talrijk zijn om op te noemen.

jij kent ze echter, allemaal. dat
feit te meer stemt mij droevig,
als ook het weer en de reizigers

in deze welhaast onbestaanbare
trein, en de plaatsen van aankomst
en vertrek, en niet te vergeten

het traject als zodanig, en
toekomst en verleden, en ook het nu
waarin ik, wat je zegt!, moet leven.

ark

wat moet de passant die
om zijn mooie kleren
genood wordt in de ark,

concerten krijgt en mooie vrouwen,
beleefde vragen in de u-vorm
van knipmessende stewards?

zeggen: kijk niet naar mijn
buitenkant, weeg op een goudschaal
af? zeggen: liever verdrink ik

dan de plaats in te nemen
van een arme? zeggen: zo was
het nooit bedoeld? vertrekken?

fauteuils

in onze waanveiligheid
praten we in fauteuils
over onze diepste bodem
de peilloosheid van de leegte
het ravijn onder elk ravijn.

in de donkerblauwe nacht
zien we de priemende puntjes
van onze uitzichtloosheid.
onze gedachten schuifelen
onder druppelende bomen.

is dit een lift? een trein?
een vliegtuig in duikvlucht?
wordt er straks omgeroepen:
bereid u voor op het ergste?
of kómt het gewoon, op kousenvoeten?

ringlijn

mijn moeder zit op de ringlijn,
soms rij ik een rondje mee.
het landschap is altijd weer nieuw.

mijn vader zit ook in de trein,
maar voor een ander raam.
hij ziet iets anders dan zij.

wespentijd

vrijdagmiddag scheen de zon
de tuindeuren stonden open
de kat rende in en uit.

maar mail en telefoon
eisten aandacht en tol
(voorspellen blijft moeilijk).

wie had gedacht
dat regen tegen de ruiten,
de klok zo hol zou slaan?

het zo kon waaien in de wespentijd?
we elkaar zouden terugvinden
op zondag, in het logeerbed?

rotstreek

wat een rotstreek van zo'n mooie dag:
me een loer te draaien
terwijl ik me zó goed voelde
gisteravond op de tuinbank
pilsjes drinkend met een vriend
ver weg van de klauwende hand
van waanzin en verdriet.
geen barbecue vervuilde de lucht,
het enige geluid was het suizen
van de wind, aan onze voeten
lag de poes. het kon niet stuk.
vandaag moet ik erkennen
dat ik muurvast zit, dat het krijzen
zich onverbiddelijk naar voren dringt
door de menigte van mijn gedachten.
pijnlijk duidelijk zijn ze er niet meer:
de kamers waar we met popteksten
schermden en de wereld begrepen
die lang niet iedereen begreep.

verkenning

als er plotseling geluid en beeld is
weet ik eerst niet hoe ik het heb
of ik zit sta lig
wat boven en onder is
in mijn maag een stekende misselijkheid
achter mijn ogen een plateau van pijn
dan zoek ik me tastend een weg
de zachte gedempte gang door
de harde houten trap af
en door de hal naar de kamer
er staan meubels die prettig zitten
er hangt veel moois aan de muur
de muziek is zeker niet onaangenaam
en nu je het zegt – hallo, trouwens –
ik kén deze vertrekken
en jouw gezicht ken ik ook
het licht dat naar binnen valt
door het groene gordijn van de tuin
komt me heel bekend voor
en als ik de deur uit ga
hem met een klap dichttrek
en het bordje zie, weet ik heel zeker:
ik heb ze eerder gezien
die namen

bladval

het huis lijkt nog te zweven
door de nacht, te glijden
over een onzichtbaar spoor
maar voor het kattenluik
sublimeert zich plots materie:
op de mat ligt een merel
een gapende wond in zijn zij
zijn veren verspreid over de vloer
en als ik weer naar buiten kijk
blijken we te zijn geland
in rauw ochtendlicht.
in de tuin poetst een silhouet
zijn snuit tussen het herfstblad.

mama metaal

ik kijk achterom mama
zie slechts metaal, dan mist
niet de sporen die ik had willen nalaten
maar alleen die andere
die ik had willen uitwissen
mijn weg die zich vertakte
en allesbehalve recht was
mama metaal leidde me
door mist en blind vertrouwen
maar wat nu mama
wat als het metaal ophoudt
en de mist blijft?